

Άντρας στρατιωτικός και καλός πολίτης, αυτός βιάζει και η κοινωνία τον ξεπλένει.

Οι παρακάτω πληροφορίες έχουν συλλεχθεί από καθεστωτικά μέσα ενημέρωσης : «Αθώος λόγω “αμφιβολιών” κατά πλειοψηφία κρίθηκε, πριν μερικές μέρες από το Μικτό Ορκωτό Εφετείο Λάρισας ο πρώην στρατιωτικός που βίαζε επί σειρά ετών την κόρη του. Η όλη ιστορία ξεκίνησε πριν από ενάμιση περίπου χρόνο με την καταγγελία της κοπέλας, η οποία αποφάσισε μετά από πολλά χρόνια να γνωστοποιήσει το επαναλαμβανόμενο για χρόνια βιασμό που υπέστη από τον πατέρα της, οριακά πριν τη νομική παραγραφή των περισσότερων από τις πράξεις του. Σε πρώτο βαθμό ο πατέρας είχε κριθεί ένοχος και καταδικάστηκε σε 12 χρόνια κάθειρξης, χωρίς να του αναγνωριστεί κάποιο ελαφρυντικό. Αφέθηκε, όμως ελεύθερος, με πρόφαση την αναστέλλουσα δύναμη της έφεσης, μέχρι να εκδικαστεί η υπόθεση από το μικτό ορκωτό εφετείο. Πριν μερικούς μήνες ξεκίνησε εκ νέου η εκδίκαση της υπόθεσης όπου τελικά οι τέσσερις ένοχοι δικαστές (πολίτες δηλαδή) πλειοψήφησαν έναντι των τριών τακτικών δικαστών, οι οποίοι είχαν ταχθεί υπέρ της καταδίκης του βιαστή, όπως και είχε προτείνει ο εισαγγελέας. «Υπάρχει θεός» φώναζαν διαρκώς τα συγγενικά πρόσωπα καθώς δεν έλειπε και η δήλωση από τον δικηγόρο του βιαστή: «Αναδείξαμε τα κίνητρα και τις σκοπιμότητες που υποκρύπτονταν στην καταγγελία της κόρης κατά του γονέα της. Η απόφαση του δικαστηρίου μετά από μια εξαντλητική ακροαματική διαδικασία, ήταν ορθή. Τέτοιες υποθέσεις αφήνουν τραύματα στην κάθε πλευρά, που δεν θεραπεύονται με μια δικαστική απόφαση»

Αυτές οι δηλώσεις δεν μας προκαλούν έκπληξη διότι δεν είναι η πρώτη και σίγουρα όχι και η τελευταία φορά που η δικαστική εξουσία και όλοι αυτοί που την υπηρετούν (δικαστές, εισαγγελείς, δικηγόροι, ακόμη και η κοινωνία η ίδια στη θέση του ένοχου), κάθε φορά που έρχεται στην επιφάνεια μια καταγγελία βιασμού ή σεξουαλικής παρενόχλησης, δρουν υπέρ του βιαστή βασιζόμενοι σε ισχυρισμούς τύπου “ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΑΡΚΕΤΑ ΑΠΟΔΕΙΚΤΙΚΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ”, “ΑΘΩΩΣΗ ΛΟΓΩ ΑΜΦΙΒΟΛΙΩΝ” και πολλές φορές επικαλούμενοι την ΨΥΧΙΚΗ ΑΣΤΑΘΕΙΑ της καταγγέλλουσας με αποτέλεσμα την αθώωση τις περισσότερες φορές του βιαστή. Από τη άλλη πλευρά, δεν είναι λίγες οι φορές που γυναίκες έχουν κληθεί στο εδώλιο του κατηγορουμένου ή ακόμη και καταδικαστεί σε περιπτώσεις αυτοάμυνας, καταργώντας τους το δικαίωμα της υπεράσπισης του ίδιου τους του σώματος. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί το περιστατικό στην Κόρινθο όπου μια κοπέλα υπερασπιζόμενη αυτή και την φίλη της από έναν βιαστή, καταδικάστηκε για ανθρωποκτονία, χωρίς να της αναγνωριστεί ότι βρισκόταν σε φυσική άμυνα ενώ ταυτόχρονα καταδικάστηκε και η φίλη της σαν ηθικός αυτουργός σε δολοφονία.

Την ίδια στιγμή οι χρονοβόρες και κοστοφόρες δίκες σε περιπτώσεις βιασμών, αναγκάζουν το θύμα να έρχεται αντιμέτωπη με τον ίδιο της το βιαστή αλλά και να αναβιώνει συνέχεια το συμβάν σε συνδυασμό με την κοινωνική κατακραυγή και τον στιγματισμό που δέχεται. Το σύστημα με αυτό τον τρόπο καταφέρνει να αποτρέψει πολλές γυναίκες από το να γνωστοποιήσουν περιστατικά βιασμού αντιλαμβανόμενες και τη ψυχοφθόρα διαδικασία, την οποία θα υποστούν, αλλά εξηγεί και πληθώρα των περιστατικών που βγαίνουν στην επιφάνεια μήνες ή ακόμη και χρόνια αφότου συνέβησαν. Για μας η καθυστέρηση της γνωστοποίησης ενός τέτοιου περιστατικού είναι απόλυτα κατανοητή, διότι αναγνωρίζουμε ότι πολλά από τα άτομα που έχουν υποστεί βιασμό δεν είναι σε θέση να αντιμετωπίσουν το ζήτημα (επιβαρυμένη ψυχολογία, φόβος, ντροπή, κοινωνική κατακραυγή, στιγματισμός) σε αντίθεση με την δικαστική εξουσία η οποία την χρησιμοποιεί για να βασίσει «αμφιβολίες», οι οποίες εν τέλει θα αθώσουν το βιαστή. Όπως και έγινε στην προκειμένη από τους ενόρκους.

Βέβαια όλα τα παραπάνω ισχύουν στη περίπτωση που ο θύτης – βιαστής καλύπτει το κοινωνικό status του ευυπόληπτου πολίτη, του λευκού cis straight άντρα, του «καλού παιδιού», από «καλή οικογένεια», κάτι το οποίο δεν συμβαίνει στην περίπτωση που ο βιαστής είναι μετανάστης, τοξικοεξαρτημένος, ή ανήκει σε οποιαδήποτε περιθωριοποιημένη-καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα. Τότε είναι που τόσο το δικαστικό σύστημα όσο και η κοινωνία αποφασίζουν τα “ταχθούν” στο πλευρό του ατόμου που υπέστη βιασμό ξερνώντας ακατάπαστα το ρατσιστικό οχρέο τους.

Στο συγκεκριμένο περιστατικό ο βιαστής δεν είχε μόνο την ταυτότητα του «φιλήσυχου» πολίτη αλλά και εκείνη του στρατιωτικού. Ο στρατός σα θεσμός καλλιεργεί τον εθνικισμό και άλλες εξουσιαστικές συμπεριφορές, συμπεριλαμβανομένης της πατριαρχίας- ετεροκανονικότητας και της νοοτροπίας του μάτσο έλληνα λεβέντη “προστάτη της πατρίδας του”. Είναι γνωστό ότι στη πόλη της Λάρισας υπάρχουν πάρα πολλές στρατιωτικές βάσεις και μεγάλο ποσοστό του πληθυσμού αποτελείται από караβανάδες. Αυτό εκ των πραγμάτων, δεδομένου της αντίληψης που κυριαρχεί ότι ενισχύουν την τοπική οικονομία, αλλά και το αίσθημα της “εθνικής ασφάλειας” που παρέχουν στην “φιλήσυχη” πόλη της Λάρισας κάνει τους στρατιωτικούς όχι μόνο αποδεκτούς, αλλά και επιθυμητούς δίνοντάς τους πολλές φορές το χαρακτηριστικό του καταξιωμένου. Το γεγονός αυτό αντικατοπτρίζεται στη προκειμένη, όπου ενώ παραδόξως, η δικαστική εξουσία προτείνει την καταδίκη του βιαστή, οι ένορκοι (άτομα που απαρτίζουν κομμάτια της κοινωνίας), ήταν αυτοί που αποφάσισαν την αθώωση του. Να τονίσουμε, επίσης, ότι το κοινωνικό status και του ατόμου που έχει υποστεί βιασμό, παίζει σημαντικό ρόλο στην έκταση που θα πάρει το συμβάν αλλά και στην τελική απόφαση του δικαστηρίου. Θα είχε γίνει άραγε τόσο μεγάλος σάλος αν η Ελένη (από τη Ρόδο) ήταν μετανάστρια, τρανς ή τοξικοεξαρτημένη ?

Καταλήγουμε, λοιπόν, να αναγνωρίζουμε την αστική δικαιοσύνη ως ταξική, βαθιά σεξιστική, πατριαρχική-ετεροκανονική και ρατσιστική και καμία εμπιστοσύνη δεν έχουμε σε αυτή. Την αναγνωρίζουμε ως ακόμη μια εξουσία που προσπαθεί να διαφεντεύει τα σώματα μας, τις ζωές μας και τις επιθυμίες μας.

Να μην ξεχνάμε, όμως, ότι η ίδια η κοινωνία είναι αυτή που θρέφει και συντηρεί την κουλτούρα του βιασμού. Πέραν του στιγματισμού που δέχεται το υποκείμενο που υπέστη βιασμό, η κοινωνία είναι αυτή που δημιουργεί ερωτήματα αμφισβήτησης όπως, “τι ρούχα φορούσε?”, “αφού γαμιέται με πολλούς”, “λέει ψέματα”, είναι μυθομανής” καταδικάζοντας έτσι το υποκείμενο και επιρρίπτοντας του την ευθύνη του βιασμού της, ενώ παράλληλα απενοχοποιεί τον βιαστή.

Ο βιασμός δεν αποτελεί απλά μη συναινετικό σεξ, αλλά επιβολή δύναμης πάνω στα σώματα μας. Το μετατραυματικό στρες και η επιβαρυνόμενη ψυχολογία είναι ζητήματα που πρέπει να διαχειριστεί ένα υποκείμενο που υπέστη βιασμό. Ο βιασμός όμως, αποτελεί το αποκορύφωμα μιας κουλτούρας που δεν μας είναι άγνωστη. Την βιώνουμε καθημερινά, από τα ενοχλητικά «ψιτ-ψιτ» στο δρόμο που σε καμία δεν προκαλούν κολακεία αντιθέτως εκνευρισμό, τις παραβιαστικές συμπεριφορές στη δουλειά, στο σχολείο, στο δρόμο, στο μπαρ, τα μάτσο μισογυνιστικά σχόλια και βλέμματα. Η κουλτούρα αυτή δημιουργεί έτσι ένα πλαίσιο κανόνων στα άτομα τα οποία δεν εμπιπτουν στα κανονιστικά πρότυπα που θέτει η πατριαρχία, προσφέροντας τους έναν “οδηγό” για το πώς να αποφύγουν έναν επικείμενο βιασμό, όπως να «μην ντύνονται προκλητικά», τι ώρα θα κυκλοφορήσουν, ενώ ταυτόχρονα ανατρέφει άντρες “κυνηγούς”, τοξικά αρρενωπούς, που πρέπει να διεκδικούν, χωρίς να αναγνωρίζουν το ΟΧΙ σαν απάντηση. Οι βιαστές, λοιπόν, δεν είναι μια ειδική ράτσα, αλλά άντρες που παράγει καθημερινά η πατριαρχία!!!

Στεκόμαστε ενάντια στη κουλτούρα του βιασμού και σε όλες της εκφάνσεις της ετεροκανονικότητας και της πατριαρχίας. Είμαστε τσούλες, πουσάρες, λεσβίες, αμφί, ανώμαλα, φρική, αντικανονικά ετερόφυλα, και θα τσακίσουμε κάθε βιαστή, φασίστα, ομοφοβικό, σεξιστή, τρανσφοβικό και κάθε λογής εξουσιαστή που καταδυναστεύει τα σώματα και τις ζωές μας.

ΚΑΜΙΑ ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΑ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΘΕΣΜΟ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΣΤΗ ΜΑΤΣΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΑΓΕΙ

ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΜΥΘΟΜΑΝΕΙΣ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΨΑΤΕ, ΟΙ ΤΣΟΥΛΕΣ, ΟΙ ΥΣΤΕΡΙΚΕΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΚΥΛΕΣ, ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΘΑ ΣΑΣ ΘΑΨΟΥΜΕ.

QUEER ΟΜΑΔΑ ΒΛΑΧΟΝΤΑΝΕΣ
τα ανώμαλα του κάμπου

<https://vlahodanes.espivblogs.net/>
vlahodanes@espiv.net